

## A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Bánki Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bánki Melinda Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dr. Kovács Rita Edit ügyvéd által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indult perében a Pest Megyei Bíróság 2009. november 11. napján kelt 6.P.20.474/2009/18. számú ítéletével szemben az alperes által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

### í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a marasztalási összeget 5.877.775 (azaz ötmillió-nyolcszázhetvenhétezer-hétszázhetvenöt) Ft-ra és kamataira leszállítja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy fellebbezési eljárási költség fejében fizessen a felperesnek 15 nap alatt 125.000 (azaz százhuszonötezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjat.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 357.000 (azaz háromszázötvenhétezer) Ft fellebbezési illetékből 4.350 (azaz négyezer-háromszázötven) Ft-ot a felperes, 352.650 (azaz háromszázötvenkettőezer-hatszázötven) Ft-ot az alperes köteles az államnak külön felhívásra megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

### I n d o k o l á s

A felek által kötött alvállalkozói szerződés alapján az alperes 2001. február 28-án fagyasztásos módszerrel spinkler javítást végzett egy üzletközpont helyiségében. Az alperes tudván azt, hogy a fagyasztásos csőelzárás módszerével történő javítás kockázatos, a szerelés megkezdése előtt nem győződött meg az elzáró rendszer hollétéről, a szerelés alatt az elzárónál nem biztosított felügyeletet. A javítás során a víz nyomása kinyomta a jégdugót, aminek következtében víz árasztotta el a helyiséget, 500 m2 parkettafelület teljesen elázott és az üzletben lévő áruban is kár keletkezett. A biztosító társaság megtérítette a károsultnak okozott kárt, majd a biztosító társaság regressz igényt érvényesített a felperessel szemben. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 11.G.302.134/2003/35. számú ítéletével kötelezte a

felperest az 5.459.475 Ft, ezen összeg után 2001. május 29-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamat és 710.760 Ft perköltség megfizetésére. A Fővárosi Bíróság a 2.Gf.75.897/2006/9. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és 163.800 Ft fellebbezési költség megfizetésére kötelezte jelen per felperesét.

A felperes a 2001. június 26-án alpereshez intézett levelében a bekövetkezett kárért minden felelősséget az alperesre hárított. 2006. február 24-én a felperes jogi képviselője levélben felszólította az alperest 10 millió Ft megfizetésére. E levélre az alperes jogi képviselője 2006. március 14-én válaszolt akként, hogy a felelősségét nem ismeri el.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.950.275 Ft-ot, ezen összeg után 2007. október 28-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félétet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát és 280.000 Ft perköltséget. Kötelezte az alperest arra is, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 357.000 Ft illetéket.

Az elsőfokú bíróság elutasította az alperes elévülési kifogását. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 327. § (1) bekezdése alapján a felperes 2001. június 26-i és 2006. február 24-i felszólító levele megszakította az elévülést. 2001. június 26-án a felperes közölte az alperessel, hogy minden felelősség az alperest terheli a bekövetkezett kárért. A felperesnek akkor még nem volt tudomása a kár összecszerűségéről, így a kár összegét nem közölhette. Az alperes képviselője 2006. március 14-én írásban válaszolt a 2006. február 24-i levélre. Közömbös, hogy a felperes levele mikor érkezett meg az alpereshez.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 305. § (1)-(3) bekezdései és a Ptk. 310. §-a alapján hibás teljesítéssel okozott kár megtérítésére kötelezte az alperest. Az elsőfokú bíróság a kárfelelősség alapjául azt jelölte meg, hogy az alperes nem biztosított felügyeletet az elzárónál annak ellenére, hogy a technológia nem volt ismeretlen előtte. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint közömbös, hogy az alperes a munkát a felperes sürgetésére végezte el, illetve az is, hogy szóban kizárta volna a felelősségét, mert ez a mulasztás alapvető szakmai szabályszegésnek minősül.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek a kár összecszerűségével kapcsolatos védekezését sem fogadta el arra figyelemmel, hogy a biztosító társaság javára jogerős ítélet alapján a felperesnek 6.333.275 Ft tőkét és első-, másodfokú perköltséget kellett megfizetnie, és ezen túlmenően a felperes késedelmi kamat fizetésére is köteles volt. Ez az összeg meghaladja a felperes keresetében érvényesített 5.950.275 Ft-ot.

Az elsőfokú bíróság a késedelmi kamatok viseléséről a Ptk. 301. §, a perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság mellőzte az alperes által felajánlott két tanú kihallgatását arra való figyelemmel, hogy a tanúvallomásoktól további eredmény nem volt várható.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte, indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új tárgyalás tartására, újabb határozat hozatalára való utasítását.

Az alperes elévülési kifogását a másodfokú eljárásban is fenntartotta. Álláspontja szerint a 2001. június 26-i felszólító levél csupán tényrögzítést tartalmaz, fizetési felszólítást azonban nem, így e levél nem alkalmas az elévülés megszakítására. A felperes nem bizonyította, hogy a 2006. február 24-i írásbeli felszólítása 2006. február 28-át megelőzően kézbesítve lett volna az alperes részére, ennél fogva a felperes követelését bírósági úton nem érvényesítheti a Ptk. 325. § (1) bekezdésére figyelemmel.

Az alperes sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság az 58.000 Ft + áfa összegű beszámítási kifogását nem bírálta el. E körben arra hivatkozott, hogy a javítási, átalakítási munkákért 58.000 Ft + áfa vállalkozói díj illette volna meg az alperest, a felperes azonban a vállalkozói díjat nem fizette ki. Az alperes vitatta, hogy hibás teljesítéssel okozott kártérítési felelőssége fennállna. Az alperes arra hivatkozott, hogy az üzletközpont üzemeltetője kizárólag leürítéses módszerrel történő spinkler szerelést engedélyezett, mely engedélyt az alperes be is szerzett. Az elzárónál nem lehetett volna őrt állítani, mert az üzemeltető e technológia alkalmazását nem engedélyezi.

Az alperes hivatkozott arra, hogy felhívta a felperes figyelmét az utasítás célszerűtlenségére, annak kockázatos voltára. A felperes szakszerűtlen utasítására, a felperes kockázatára vállalta el a fagyasztásos technológiával történő munkavégzést. A felperes ugyanis sürgette a munkavégzést, mert másnap át akarta adni a helyiséget a megrendelőnek, s a felperesnek a megrendelő felé késedelmi kötbér fizetési kötelezettsége is fennállt.

Az alperes fellebbezésében részletesen hivatkozott a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 11.G.302.134/2003. szám alatti ügyben kihallgatott tanúk vallomására, így jelen per felperese ügyvezetőjének, az alperesnek, illetve az alperes alkalmazottjának a tanúvallomására.

Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes indítványa ellenére nem hallgatta ki tanúként másik alkalmazottját, illetve az alperes korábbi jogi képviselőjét. Alkalmazottjának tudomása volt arról, hogy a felperes határozott utasítást adott a munka fagyasztásos módszerrel történő elvégzésére, az alperes pedig felelősségét kizárta. A korábbi jogi képviselőnek pedig tudomása volt a szerződés aláírásának körülményeiről, a baleset utáni egyeztetésekről, a felperesi nyilatkozatokról.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el az alperes elévülési kifogását. A 2001. június 26-i írásbeli felszólítás megszakította az elévülést, hiszen az tartalmazza azt, hogy a felelősség az alperest terheli a bekövetkezett kárért. Önmagában az, hogy a felperes kártérítés összegét nem jelölte meg, nem zárja ki, hogy a levél tartalma szerint írásbeli felszólításnak minősül. Ettől az időponttól számítva a 2006. február 24-i levél 5 éven belül megérkezett az alpereshez, amit igazol az, hogy az alperes 2006. március 14-én jogi képviselője útján reagált az írásbeli felszólításra. Ebből pedig az következik, hogy a Ptk. 327. § (1) bekezdésére és 324. § (1) bekezdésére figyelemmel nem évült el a felperes követelése.

A kereset érdemét illetően is helytálló az elsőfokú bíróság ítélete.

A korábbi perben kihallgatott tanúk vallomása nem mentesíti az alperest a kártérítési felelősség alól. Az, hogy kockázatos technológiát választott, még nem alapozza meg a felperes felelősségét. Egyébként az alperes az általa hivatkozott figyelmeztetés megtörténtét {Ptk. 392. § (3) bekezdés} nem is bizonyította.

A felek által a Ptk. 389. §-ban szabályozott vállalkozási szerződés megkötésekor hatályos Ptk. 310. §-a és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a bizonyítási kötelezettség az alperest terhelte volna. Így őt terhelte volna annak bizonyítása, hogy a hibátlan teljesítés érdekében úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Az alperes azonban ezt nem bizonyította a perben. A korábbi perben beszerzett szakértői vélemény (csatolt irat 27. sorszám) szerint az alperesnek kellett volna elvégeznie a kellő biztosítást, azaz az elzárónál felügyeletet kellett volna tartani, számolva azzal, hogy a sprinkler rendszer vezetékeiben levegőbuborék keletkezhet, ami gátolhatja a kellő fagyasztást és a víz nyomása vízzel áraszthatja el a munkaterületet, így kárt okozhat a helyiségben és az ott tárolt ingókban. Az alperes a fellebbezésben sem vitatta, hogy az elzárónál felügyelet biztosítására nem került sor.

A két tanú kihallgatásának mellőzése sem sérti az eljárási törvény rendelkezéseit, figyelemmel arra, hogy a felek által 2001. február 23-ára keltezett vállalkozási szerződést tartalmazó okirat sem rögzíti az alperes felelősségkizáró nyilatkozatát, másrészt a kár bekövetkeztét követően jegyzőkönyv készült, amelyet az alperes és két alkalmazottja is aláírt. Ebből sem tűnik ki, hogy az alperes a felperes figyelmét felhívta volna a szakszerűtlen utasításra és az alperes felelősségének kizárása mellett a Ptk. 392. § (3) bekezdése értelmében a felperes szakszerűtlen utasítására, és, hogy ennek ellenére a felperes kockázatára végezte volna el a munkát. Egyébként még ebben az esetben is terhelte volna az alperest annak kötelezettsége, hogy minden elvárható intézkedést tegyen meg annak érdekében, hogy kár ne következzen be. Így az ő állításának, az elzárónál felügyelet

biztosításának hiányában az alperes nem mentesülhet a Ptk. 310. § szerinti kártérítési felelősség alól.

Az alperes helyesen hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el az alperes 58.000 Ft + áfa összegű beszámítási kifogását. A perben a felperes nem vitatta az alperes azon előadását, hogy a felperes nem fizette ki az alperesnek az 58.000 Ft + áfa összegű vállalkozói díjat. A Ptk. 389. § értelmében az alperest a bruttó 72.500 Ft megilleti, így a másodfokú bíróság az 5.950.275 Ft-os keresetből levonta az alperes által beszámítani kért 72.500 Ft-ot, így a másodfokú bíróság a marasztalás összegét 5.877.775 Ft-ra és annak járulékaira leszállította, részben megváltoztatva az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésére is figyelemmel.

A fellebbezési eljárás költségeinek viseléséről való döntéshozatal a Pp. 81. § (1) bekezdésén alapszik. E körben a másodfokú bíróság figyelemmel volt a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésére, a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére, a jogi képviselők által kifejtett tevékenység mértékére és az ügyvédi munkadíj áfa tartalmára, valamint a fellebbezési értékre.

Budapest, 2010. június 2.

Dr. Kovács László s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.  
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.  
bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő